

med näst bästa kra, att det är bildningens minnena, brud
hannade

Det förefaller mig vad man härmed har velat säga, de
är väl först och främst att kvinnornas minnena inte
äro nybörjare eller avslutare utan forträttare. De äro
alla dömda i en Rådja, gränser på ett stort och runda bro
delar av ett stort sammanhang. Och vad jag först och främst
vill ärliga brud och handgämnar det är att de ~~med sin~~
av det släkt arv från hem, från släkt och från hela svenska
kultur, som tillfaller ^{dem} de måtte vilja att ha med sig i
sin nya livs dotter av redningar, av minnen, av
älskling visdom och konstskild.

Och så för det andra, när ^{de själva bli} facklarna deras föregångare
göra äro borta, och de själva bli facklälämnare. Men det
då ^{bli} dessa förmågor ^{att säga} mest nägot mytt, att ^{de} bygga ett par strömmar
på ^{sin} när bildnings ^{användnings} grundens stark, att
kunna glädja i arbetet och njuta framgång och
lycka i sitt arbete och på ^{genet} för det så långt brygg
långt ut i höga älskardomen utan att avbrytas av
ohälsa och trötthet, eller vunnit.

Men när så deras tur kommer att i dödas händ
den länna facklarna, då vill jag väl ärliga
dem, att de måtte kunna göra stolta stann

med lugnt mod och i glad tillförsäkt att andra strola
kunna efter dem och följa deras verk vidare. Och
att de må se med glädje tillbaka på sine lefnad, i
medvetande, att de icke behöva fördras av oss människor,
att avsluta och fullända sedan ^{att} följa att hålla
faktiska bevisande, endast att ^{hålla} ~~föra~~ anslut det and-
liga vil lid med ståtens vilja varor.

Att i hopp att alla vilja förena sig ^{isid}
mima ~~sig~~ i ämbetsningar för beaktandet, men jag äro på
farsla den skäl.